TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 23. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Direktīva 2008/115/EK — Kopīgi standarti un procedūras attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi — 6. panta 1. punkts un 8. panta 1 punkts — Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru ir paredzēts nelikumīgas uzturēšanās gadījumā atkarībā no apstākļiem piemērot naudas sodu vai izraidīšanu

Lieta C-38/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 27. janvārī, tiesvedībā

Subdelegación del Gobierno en Gipuzkoa – Extranjería

pret

Samir Zaizoune .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs L. Karasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 9. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González*, pārstāvis,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *S. Pardo Quintillán* un *M. Condou-Durande*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir tostarp par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi (OV L 348, 98. lpp.), 6. panta 1 punktu un 8. panta 1 punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā, kas tika uzsākta pret *S. Zaizoune* par viņa nelikumīgu uzturēšanos Spānijas teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2008/115

3 Direktīvas 2008/115 preambulas 2. un 4. apsvērumā ir noteikts:

"2) Briseles Eiropadome 2004. gada 4. un 5. novembrī aicināja izstrādāt ar kopīgiem standartiem pamatotu efektīvu izraidīšanas un atgriešanas politiku, lai personas atgriešana notiktu humānā veidā un pilnībā ievērojot viņu cilvēktiesības un cieņas neaizskaramību.

[..]

4) Ir jānosaka skaidri, pārskatāmi un taisnīgi noteikumi, kas paredzēti efektīvai atgriešanas politikai kā labi pārvaldītas migrācijas politikas būtiskam elementam."

4 Direktīvas 2008/115 1. pantā "Priekšmets" ir paredzēts:

"Šajā direktīvā ir noteikti kopēji standarti un procedūras, kas dalībvalstīs ir jāpiemēro attiecībā uz nelikumīgi uzturošos trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, ievērojot pamattiesības kā galvenos Kopienas tiesību, kā arī starptautisko tiesību principus, tostarp pienākumu nodrošināt bēgļu aizsardzību un cilvēktiesības."

5 Šīs direktīvas 3. pantā ir definēti vairāki tajā izmantotie termini. Tādējādi šī panta 4. punktā "atgriešanas lēmums" ir definēts kā "administratīvs vai tiesas lēmums vai akts, kurā norādīts vai konstatēts, ka trešās valsts valstspiederīgā uzturēšanās ir nelikumīga, un noteikts vai konstatēts atgriešanās pienākums".

6 Minētā panta 5. punktā "izraidīšana" tiek saprasta kā "atgriešanās pienākuma izpilde piespiedu kārtā, proti, fiziska izvešana no dalībvalsts".

7 Direktīvas 2008/115 4. panta "Labvēlīgāki nosacījumi" 2. un 3. punktā ir noteikts:

"2. Šī direktīva neierobežo tādus noteikumus, kas varētu būt labvēlīgāki trešās valsts valstspiederīgajiem, kuri noteikti Kopienas tiesību aktos imigrācijas un patvēruma jomā.

3. Šī direktīva neierobežo dalībvalstu tiesības pieņemt vai saglabāt noteikumus, kas ir labvēlīgāki personām, uz kurām tie attiecas, ar nosacījumu, ka šādi noteikumi atbilst šai direktīvai."

8 Saskaņā ar šīs direktīvas 6. pantu "Atgriešanas lēmums":

"1. Neskarot šā panta 2. līdz 5. punktā minētos izņēmumus, dalībvalstis pieņem atgriešanas lēmumu par ikvienu trešās valsts valstspiederīgo, kurš nelikumīgi uzturas to teritorijā.

2. Trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri nelikumīgi uzturas kādas dalībvalsts teritorijā un kuriem ir derīga citas dalībvalsts izsniegta uzturēšanās atļauja vai cita atļauja, kas sniedz tiem tiesības tur uzturēties, lūdz nekavējoties doties uz šīs dalībvalsts teritoriju. Ja minētais trešās valsts valstspiederīgais nepilda šo lūgumu vai ja trešās valsts valstspiederīgā nekavējoša izceļošana ir vajadzīga sabiedriskās kārtības vai valsts drošības nodrošināšanai, piemēro 1. punktu.

3. Dalībvalstis var atturēties pieņemt atgriešanas lēmumu par trešās valsts valstspiederīgo, kurš nelikumīgi uzturas tās teritorijā, ja attiecīgo trešās valsts valstspiederīgo uzņem atpakaļ cita dalībvalsts, ievērojot divpusējus nolīgumus vai vienošanās, kas ir spēkā dienā, kad stājas spēkā šī direktīva. Šajā gadījumā dalībvalsts, kura ir uzņēmusi atpakaļ attiecīgo trešās valsts valstspiederīgo, piemēro 1. punktu.

4. Dalībvalstis var katrā laikā pieņemt lēmumu piešķirt atsevišķu uzturēšanās atļauju vai citu atļauju, kas dod tiesības uzturēties trešās valsts valstspiederīgajam, kurš nelikumīgi uzturas to teritorijā, ar līdzjūtību saistītu iemeslu, humānu vai citu iemeslu dēļ. Šādā gadījumā atgriešanas lēmumu nepieņem. Ja atgriešanas lēmums jau ir pieņemts, to atceļ vai atliek uz uzturēšanās atļaujas vai citu likumīgas uzturēšanās tiesību derīguma laiku.

5. Ja attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kurš nelikumīgi uzturas dalībvalsts teritorijā, ir uzsākta procedūra viņa uzturēšanās atļaujas vai citas atļaujas atjaunošanai, kas dod tiesības uzturēties, attiecīgā dalībvalsts, neskarot 6. punktu, var nepieņemt atgriešanas lēmumu, līdz uzsāktā procedūra ir pabeigta.

[..]"

9 Minētās direktīvas 7. panta "Brīvprātīga izceļošana" 1. un 4. punktā ir noteikts:

"1. Atgriešanas lēmumā brīvprātīgai izceļošanai nosaka pienācīgu laika posmu no septiņām dienām līdz trīsdesmit dienām, neskarot 2. un 4. punktā minētos izņēmumus. [..]

[..]

4. Ja pastāv bēgšanas iespējamība vai ja likumīgas uzturēšanās pieteikums ir atzīts par nepārprotami nepamatotu vai tā pamatā ir krāpšana, vai arī ja attiecīgā persona apdraud sabiedrības kārtību, drošību vai valsts drošību, dalībvalstis var nenoteikt laika posmu brīvprātīgai izceļošanai [..]"

10 Šīs direktīvas 8. panta "Atgriešana" 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu atgriešanas lēmumu, ja saskaņā ar 7. panta 4. punktu nav noteikts laika posms brīvprātīgai izceļošanai vai ja atgriešanās pienākums nav izpildīts laika posmā, kas saskaņā ar 7. pantu noteikts brīvprātīgai izceļošanai."

Spānijas tiesības

11 2000. gada 11. janvāra Konstitutīvā likuma Nr. 4/2000 par ārvalstnieku tiesībām un brīvībām Spānijā un viņu sociālo integrāciju (*Ley Orgánica* 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social) (*BOE* Nr. 10, 2000. gada 12. janvāris, 1139. lpp.) – redakcijā, kas izteikta ar vienīgā panta 28. punktu Konstitutīvajā likumā Nr. 2/2009 (*Ley Orgánica* 2/2009, *BOE* Nr. 299, 2009. gada 12. decembris), kurš ir spēkā kopš 2009. gada 13. decembra (turpmāk tekstā – "Likums par ārvalstniekiem"), 28. panta 3. punkta c) apakšpunktā ir noteikts:

"Pienākums atstāt [Spānijas teritoriju] ir obligāts šādos gadījumos:

[..]

c) ja ārvalstnieka iesniegtie lūgumi palikt Spānijas teritorijā administratīvā kārtā ir noraidīti vai atļaujas atrasties Spānijā neesamības gadījumā."

12 Saskaņā ar Likuma par ārvalstniekiem 51. panta 2. punktu šajā likumā noteiktie administratīvie pārkāpumi tiek iedalīti "vieglos", "smagos" un "sevišķi smagos" pārkāpumos.

13 Likuma par ārvalstniekiem 53. panta 1. punkta a) apakšpunktā "smags" pārkāpums ir definēts kā "nelikumīga ieceļošana valstī sakarā ar to, ka persona nav saņēmusi uzturēšanās pagarinājumu vai uzturēšanās atļauju vai attiecīgās atļaujas derīguma termiņš ir beidzies vairāk nekā pirms trim mēnešiem un šī persona likumā paredzētajā termiņā nav lūgusi termiņu pagarināt".

14 Saskaņā ar Likuma par ārvalstniekiem 55. panta 1. punkta b) apakšpunktu sods par smagu pārkāpumu ir naudas sods apmērā no 501 līdz 10 000 euro.

15 Šī paša panta 3. punktā ir noteikts, ka, uzliekot sodu, atbildīgajai iestādei ir jāpiemēro samērīguma kritēriji, ievērojot atbildības pakāpi, radīto kaitējumu, no pārkāpuma izrietošo risku, kā arī tā nozīmību.

16 Likuma par ārvalstniekiem 57. pantā ir noteikts:

"1. Ja pārkāpumu ir izdarījis ārvalstnieks, kura rīcība tiek klasificēta kā "sevišķi smags" vai "smags" pārkāpums šī konstitutīvā likuma 53. panta 1. punkta a), b), c), d) un f) apakšpunkta izpratnē, pēc attiecīgā administratīvā procesa pabeigšanas un ar pamatotu lēmumu, kurā ir izvērtēti fakti, kas veido pārkāpumu, ievērojot samērīguma principu, naudas soda vietā var piemērot izraidīšanu no Spānijas teritorijas.

[..]

3. Sods izraidīšanas veidā un naudas sods nekādā gadījumā nav piemērojami kopā.

[..]"

17 Karaļa 2011. gada 20. aprīļa Dekrēta Nr. 557/2011, ar kuru ir apstiprināta Konstitutīvā likuma Nr. 4/2000 par ārvalstnieku tiesībām un brīvībām Spānijā un viņu sociālo integrāciju piemērošanas kārtība pēc reformas, kas veikta ar Konstitutīvo likumu Nr. 2/2009, 24. pantā ir noteikts:

"1. Atļaujas uzturēties Spānijā neesamības gadījumā, it īpaši tāpēc, ka ieceļošanas un uzturēšanās nosacījumi nav vai vairs nav izpildīti, vai arī uzturēšanās pagarinājuma, uzturēšanās atļaujas vai ikviena cita dokumenta, kas ir vajadzīgs, lai ārvalstnieks varētu ilgstoši uzturēties Spānijas teritorijā, [..] noraidījuma gadījumā, attiecīgajai personai ar administratīvu lēmumu ir jāpaziņo par tās pienākuma atstāt valsti obligāto raksturu, neskarot iespēju ierakstīt šo brīdinājumu arī pasē vai pielīdzināmā dokumentā, vai pat atsevišķā dokumentā, ja attiecīgā persona Spānijā uzturas ar personu apliecinošu dokumentu, kas nedod iespēju vajadzības gadījumā izdarīt šo norādi [..]"

Pamatlietas strīds un prejudiciālais jautājums

18 *S. Zaizoune*, Marokas pilsoni, 2011. gada 15. jūlijā Spānijas teritorijā aizturēja policija.

19 Tā kā viņš aizturēšanas laikā nevarēja uzrādīt savus personu apliecinošos dokumentus, tad ieinteresētā persona tika arestēta un pret viņu tika uzsākta izraidīšanas no Spānijas teritorijas procedūra.

20 Šī procedūra noslēdzās 2011. gada 19. oktobrī ar *Subdelegación del Gobierno en Gipúzcoa* [vietvalža Gipuskojā] lēmumu viņu izraidīt no Spānijas teritorijas un noteikt aizliegumu tajā no jauna ieceļot piecu gadu laikā.

21 Šis lēmums ir pamatots ar *S. Zaizoune* nelikumīgās uzturēšanās Spānijā faktu Likuma par ārvalstniekiem 53. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, kā arī šīs personas iepriekšējo sodāmību šajā valstī.

22 Ieinteresētā persona pārsūdzēja šo lēmumu *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº2 de Donostia-San Sebastián* (Donostijas Sansevastjanas 2. administratīvā tiesa), kura atcēla minēto lēmumu, aizstājot izraidīšanu ar naudas sodu.

23 *Subdelegacion del Gobierno en Gipuzkoa* iesniedza apelācijas sūdzību par šo nolēmumu iesniedzējtiesā. Šī pēdējā tiesa norāda, ka valsts augstākās instances tiesa attiecīgās normas interpretē tādējādi, ka galvenais sods par trešo valstu valstspiederīgo nelikumīgu uzturēšanos ir naudas sods, ja vien nepastāv atbildību pastiprinoši papildu apstākļi, ar kuriem var attaisnot naudas soda aizstāšanu ar izraidīšanu no valsts teritorijas.

24 Šajos apstākļos *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco* [Basku zemes autonomā apgabala Augstākā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai, ņemot vērā lojālas sadarbības un direktīvu lietderīgas iedarbības principus, Direktīvas 2008/115 4. panta [2. un 3. punkts], kā arī 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā apstrīdētās valsts tiesību normas un judikatūra, kurā tās ir interpretētas, saskaņā ar kurām ārvalstnieka nelikumīgu uzturēšanos [valsts teritorijā] var sodīt, piemērojot tikai ekonomiskas sankcijas, kas turklāt nav saderīgas ar sodu izraidīšanas veidā?"

Par prejudiciālo jautājumu

25 Iesākumā ir jāatgādina, ka ar LESD 267. pantu iedibinātās sadarbības procedūras ietvaros starp valstu tiesām un Tiesu tai ir jāsniedz valsts tiesai lietderīga atbilde, kas ļautu izlemt tās izskatīšanā esošo lietu. Saistībā ar to, ja nepieciešams, Tiesai ir jāpārformulē tai uzdotie jautājumi. Tiesas uzdevums ir interpretēt visas Savienības tiesību normas, kas valstu tiesām vajadzīgas, lai izlemtu par strīdiem, kas iesniegti izskatīšanai valstu tiesās, pat ja šīs tiesību normas nav skaidri norādītas šo tiesu uzdotajos jautājumos (spriedums *eco cosmetics* un *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 un C-120/13, EU:C:2014:2144, 32. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

26 Līdz ar to, pat ja formāli uzdotais jautājums attiecas uz Direktīvas 2008/115 4. panta 2. un 3. punkta, kā arī 6. panta 1. punkta interpretāciju, šāds apstāklis nav šķērslis tam, lai Tiesa sniegtu to Savienības tiesību elementu interpretāciju, kuri var izrādīties lietderīgi sprieduma pamatlietā taisīšanai. Šajā ziņā Tiesai no visas valsts tiesas iesniegtās informācijas, tostarp no lēmuma par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, ir jāizdala tie Savienības tiesību elementi, kuri ir jāinterpretē, ņemot vērā strīda priekšmetu (šajā ziņā skat. spriedumu *eco cosmetics* un *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 un C-120/13, EU:C:2014:2144, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

27 Šajā lietā ir svarīgi norādīt, ka – tāpat kā to ir apstiprinājusi Spānijas valdība apsvērumos, kurus tā izteica tiesas sēdē, – jēdziens "izraidīšana", kas ir minēts lēmumā par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, aptver vienlaikus gan atgriešanas lēmumu, gan tā izpildi. Līdz ar to Direktīvas 2008/115 8. panta 1 punkta interpretācija ir vienlīdz nozīmīga attiecībā uz pamatlietu.

28 Šādos apstākļos, lai varētu sniegt lietderīgu atbildi iesniedzējtiesai, uzdotais jautājums ir jāpārformulē tādējādi, ka būtībā ar to vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2008/115, tostarp tās 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts, tos lasot kopā ar 4. panta 2. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgas uzturēšanās šīs valsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem.

29 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka trešo valstu valstspiederīgo nelikumīga uzturēšanās Spānijas teritorijā, piemērojot valsts tiesisko regulējumu pamatlietā, kā to ir interpretējusi valsts augstākā tiesa, var tikt sodīta tikai ar naudas sodu, ko nevar piemērot vienlaikus ar izraidīšanu no valsts teritorijas, jo šo pēdējo pasākumu piemēro tikai tad, ja lietā ir atbildību pastiprinoši papildu apstākļi.

30 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2008/115 mērķis, kā tas izriet no tās preambulas 2 un 4. apsvēruma, ir ieviest efektīvu izraidīšanas un atgriešanas politiku. Saskaņā ar tās 1. pantu ar šo direktīvu ir noteikti "kopēji standarti un procedūras", kas dalībvalstīs ir jāpiemēro attiecībā uz nelikumīgi uzturošos trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu.

31 Kā izriet no sprieduma *El Dridi* (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) 35. punkta, minētās direktīvas 6. panta 1. punktā vispirms ir paredzēts principiāls dalībvalstu pienākums pieņemt atgriešanas lēmumu par ikvienu trešās valsts valstspiederīgo, kurš nelikumīgi uzturas to teritorijā.

32 Tiklīdz ir konstatēts, ka uzturēšanās ir nelikumīga, kompetentajām valsts iestādēm saskaņā ar šo pantu un neskarot šī paša panta 2.–5. punktā paredzētos izņēmumus, ir jāpieņem atgriešanas lēmums (spriedums *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 31. punkts). Šajā ziņā nekas no Tiesas rīcībā nodotajiem lietas materiāliem neļauj pieņemt, ka *S. Zaizoune* būtu kādā no šajos punktos minētajām situācijām.

33 Turklāt ir jānorāda, ka, tiklīdz ir pieņemts atgriešanas lēmums attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, tomēr šī persona nav izpildījusi savu atgriešanās pienākumu neatkarīgi no tā, vai tas būtu termiņā, kas noteikts, lai atgrieztos brīvprātīgi, vai tad, ja šajā ziņā nav noteikts termiņš, Direktīvas 2008/115 8. panta 1. punktā dalībvalstīm ir uzlikts pienākums – ar mērķi nodrošināt atgriešanas procedūru efektivitāti – veikt visus pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai īstenotu ieinteresētās personas izraidīšanu, proti, saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 5. punktu – fizisku ieinteresētās personas izvešanu no minētās dalībvalsts (šajā ziņā skat. spriedumu *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 35. punkts).

34 Turklāt ir jāatgādina, kā izriet gan no dalībvalstu lojalitātes pienākuma, gan no tostarp Direktīvas 2008/115 preambulas 4. apsvērumā minētajām efektivitātes prasībām, ka šīs direktīvas 8. pantā dalībvalstīm noteiktais pienākums šī panta 1. punktā paredzētajos gadījumos īstenot minētā valstspiederīgā izraidīšanu ir jāizpilda nekavējoties (skat. spriedumu *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 No tā izriet, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā neatbilst skaidrajām prasībām, kādas ir noteiktas Direktīvas 2008/115 6. panta 1. punktā un 8. panta 1. punktā.

36 Dalībvalstu iespēja saskaņā ar Direktīvas 2008/115 4. panta 2. un 3. punktu izdarīt atkāpes no šajā direktīvajām paredzētajiem standartiem un procedūrām nevar atspēkot šo secinājumu.

37 Tādējādi attiecībā uz šī panta 2. punktā minētajām tiesību normām, kuras ietilpst *acquis communautaire* imigrācijas un patvēruma jomā un kuras šķiet esam labvēlīgākas trešās valsts valstspiederīgajam, ir jākonstatē, ka ne ar vienu no minētās direktīvas normām, ne arī *acquis communautaire* ietilpstošajām tiesību normām nav atļauts paredzēt mehānismu, kas paredz, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgās uzturēšanās dalībvalsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem.

38 Attiecībā uz šī paša panta 3. punktu ir jākonstatē, ka tajā paredzētā atkāpes iespēja ir pakļauta nosacījumam par to, ka dalībvalstu pieņemtajām vai spēkā paturētajām tiesību normām, kas ir labvēlīgākas attiecībā pret personām, uz kurām attiecas Direktīvas 2008/115 piemērošanas joma, ir jābūt saderīgām ar šo direktīvu. Ņemot vērā šajā direktīvā izvirzīto mērķi, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 30. punktā, kā arī tos pienākumus dalībvalstīm, kuri skaidri izriet no minētās direktīvas 6. panta 1. punkta un 8. panta 1. punkta, šāda saderība nav nodrošināta, ja valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēts tāds mehānisms, kāds ir minēts šī sprieduma iepriekšējā punktā.

39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka dalībvalstis nevar piemērot tādu tiesisko regulējumu, kas var apdraudēt direktīvā izvirzīto mērķu sasniegšanu un līdz ar to atņemt tās lietderīgo iedarbību (šajā ziņā skat. spriedumu *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Līdz ar to tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds tiek aplūkots pamatlietā, var būt šķērslis Direktīvā 2008/115 paredzēto kopīgo standartu un procedūru piemērošanai un attiecīgā gadījumā aizkavēt atgriešanu, tādējādi apdraudot minētās direktīvas lietderīgo iedarbību (šajā ziņā skat. spriedumu *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 39. punkts).

41 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2008/115, tostarp tās 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts, tos lasot kopā ar 4. panta 2. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgas uzturēšanās šīs valsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīva 2008/115/EK par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi, tostarp tās 6. panta 1. punkts un 8. panta 1. punkts, tos lasot kopā ar 4. panta 2. un 3. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tai ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka trešās valsts valstspiederīgā nelikumīgas uzturēšanās šīs valsts teritorijā gadījumā atkarībā no apstākļiem piemēro vai nu naudas sodu, vai izraidīšanu, šiem pasākumiem esot savstarpēji izslēdzošiem.

[Paraksti]